

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIJA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-a-vis de Palatul Justiției

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de casație, secția I: Ștefan Pascal cu Maria Eitel și alții cu o Observație de d-l D. Alexandresco.

Idem: N. I. Cialicu; (electoral);

Idem, s. II: Al. G. Economu și alții; (electoral);

Idem: Ad-ția financiară de Neamtzu cu Principele Mihail D. Sturdza; (fiscal);

Idem: L. Găllan cu Ad-ția financiară de Botoșani; (fiscal).

Idem: N. C. Vasilu cu Ad-ția financiară de Prahova; (fiscal);

Judecătoria Ocolului Vrancea (Putna): Obștea locuilor. Colacu cu d-l Ovanes Pruncu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 15 Martie 1902

Președenția D-lui CHR. FERESKYDE, Consilier

Ștefan Pascal cu Maria Eitel și alții

Successiune.—Moștenitor aparent.—Acte de înstrăinare făcute de eredele aparent.—Cumpărător de bună credință.—Dacă aceste acte de înstrăinare sunt valabile.—(Art. 117 din Codul civil).

Actele de înstrăinare făcute de eredele aparent sunt valabile pentru achizitorul de bună credință.

Decisiunea 110/902. — Casată, în urma recursului făcut de Ștefan Pascal, decisiunea Curții de apel din București, secția I cu No. 16 din 1901, dată în procesul cu Maria Eitel, ca tutoare legală și alți moștenitori ai defunctului Frid. Eitel și D. I. Roșu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier R. N. Opreanu;

Pe d-nii P. Missir, Tache Ionescu, N. At. Popovici și C. Hagl Teodorachi, avocații recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii N. Mitescu, Al. Djuvara și N. Durma, avocații intimaților, în combateri; și

Pe d-l procuror în concluziuni.

Deliberând:

Asupra motivului V de casare:

«Violarea art. 117 Cod. civil și a principiului că actele de înstrăinare făcute de eredele aparent sunt valabile pentru achizitorul de bună credință. Curtea nesocotește acest principiu când nu mă apără de cererea reclamantilor».

Având în vedere că prin decisiunea atacată cu recurs se constată că, în anul 1872, Friderich Eitel încetând din viață, lasă ca avere o casă și o farmacie sub firma «La Salvator»; că, în anul 1874, printr'un act de împărțeală făcut între moștenitorii ce s'au prezentat în această calitate la moștenire, sus zisa farmacie trece în proprietatea uneia din moștenitoare, Luisa Schmetau, care o stăpânește până în anul 1886, când o vinde lui D. I. Roșu, iar acesta, în anul 1888, o vinde lui St. Pascal; că tatăl intimaților în recurs, nici la moartea lui Friderich Eitel, nici la împărțeala făcută între moștenitorii acestuia, nici cu ocazia sus ziselor vânzări consecutive, nu s'a prezentat ca moștenitor al nuntului defunct; că, tocmai după moartea tatălui lor, în anul 1895, intimații de astă-zi, pretinzând că tatăl lor era fiu al defunctului Friderich Eitel, au intentat în contra lui St. Pascal acțiunea asupra căreia a intervenit decisiunea Curții de apel atacată cu recurs, și prin care dânsii reclamau a cincea parte din farmacie cuvenită tatălui lor, plus a cincea parte din veniturile de când o stăpânesc; că Curtea de apel stabilind dreptul de moștenitor al tatălui intimaților în averea defunctului Friderich Eitel, condamnă pe St. Pascal, la suma de 27000 lei;

Având în vedere că, înaintea instanței de fond, St. Pascal a invocat în apărarea sa, între altele, că dânsul a cumpărat acea farmacie cu bună credință de la eredele aparent; că Curtea de apel, de și recunoaște buna sa credință și că persoana care a vândut era eredele aparent totuși și respinge acest mijloc de apărare pe motivul că autoarea sa nu și putea transmite mai multe drepturi de cât avea;

Considerând că de și este adevărat că această regulă rezultă din diferitele dispozițiuni ale Codicelui civil, nu este însă mai puțin adevărat că legea a admis excepțiunii la dânsa ori de câte-ori echitatea și necesități de interes public cereau o asemenea excepțiune; că aceasta rezultă din dispozițiunile art. 117 Cod civil, care recunoscând celui absent, când se ivește sa și când asistența sa este dovedită, dreptul de a revindica patrimoniul său, și ridică pe acela d'a putea urmări averea, dacă va fi trecut la o a treia persoană;

Considerând că dacă cumpărătorul a verei unui absente este apărât de acțiunea de revendicare a acestuia, cu atât mai mult trebuie să fie apărât acela ce cu bună credință a cumpărat de la acel ce posedă acea avere ca erede al defunctului în fața tuturilor și, prin urmare, și a aceluia ce s'a pretins în urmă ca erede; că acel ce a cumpărat averea unui absente știa că titlul aceluia

ce i-a vândut era revocabil, pe când cel ce a cumpărat de la eredele aparent, din momentul ce s'a recunoscut că a cumpărat cu bună credință, nu putea avea nici o îndoială asupra dreptului de proprietate a celui ce i-a vândut;

Considerând că equitatea cere ca paguba să fie suferită nu de acela ce a cedat unei erori comune, și pe care era în neputință de a o cunoaște, ci de acela ce are a-și impuța neglijența de a nu se fi prezentat ca moștenitor;

Considerând, afară de aceasta, că a nu se recunoaște ca valabilă vânzarea făcută de eredele aparent cumpărătorului de bună credință, ar fi a se isbi de inalienabilitate bunurile unei succesiuni pe un timp îndelungat, ceea ce ar fi contrariu interesului public, care cere libera circulațiune a bunurilor;

Considerând, de asemenea, că o succesiune compunându-se din o universalitate de bunuri, interesul unei bune administrațiuni a acestei averi cere adesea-ori înstrăinarea unei părți din aceste bunuri, fie pentru plata sarcinilor succesiunii și înlăturarea unor cheltuieli zadarnice și ruinătoare;

Considerând că ast-fel fiind, acest motiv este întemeiat.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta cele-l'alte mijloace invocate, Curtea, casează, etc.

Observație. — Chestiunea validității sau nevalidității actelor făcute de moștenitorul aparent, a dat loc la o controversă, pe care autorii o califică, cu drept cuvânt, de *celebră*.

Moștenitorul aparent sau putativ este acela, care a pus mâna pe o moștenire, ca ruda cea mai apropiată a defunctului, atunci când există o altă rudă într'un grad mai apropiat, sau un moștenitor testamentar, care îl exclude de la moștenirea ab intestat.

Art. 1097 din Codul civil dispune că plata făcută, cu bună credință, aceluia ce are creanța în posesiunea sa, este valabilă, chiar dacă în urmă, acest posesor ar fi evins. Art. 317 din Codul comercial dispune, de asemenea, că plata unei cambii, făcută în mânele posesorului ei, *la scadență*, fără nici o opoziție din partea cui-va, liberează pe debitor.

A fi posesorul unei creanțe, însemnează a fi investit, cel puțin în aparență, cu calitatea care conferă dreptul de a exercita creanța și de a o aduce la îndeplinire.

Aceasta este tocmai cazul moștenitorului aparent. Va să zică, moștenitorul sau *eredele* aparent, după cum obicinuît se zice într'un stil barbar, are calitatea de a primi plata, și această plată, făcută în mânele lui, liberează pe debitor, dacă acest din urmă a fost de bună credință, adică dacă a crezut că are a face cu un adevărat creditor, ceea ce neapărat este o chestie de fapt, de resortul tribunalelor de fond.

Dacă plătitorul este de bună credință, plata făcută de dânsul este validă, *chiar dacă ea a avut loc înainte de scadență*, condiția ca ea să fie făcută în urma scadenței nefiind prescrisă de

cât în privința cambiilor (art. 316, 317 C. com.).

Legiitorul nu putea, în adevăr, raționalmente vorbind, să prescrie în privința creanțelor civile, ca plata să se facă numai în urma scadenței, așa cum a prevădut în privința cambiilor, pentru-că el nu 'și-ar mai fi atins scopul. De câte-ori debitorul este de bună credință, el nu are nevoie să aștepte ca creanța să fie exigibilă, pentru-că aceasta ar implica că el are bănueli asupra dreptului creditorului, și atunci n'ar mai fi de bună credință. Afară de aceasta, din două lucruri unul: sau termenul a fost stipulat în interesul debitorului, ceea ce se va întâmpla cele mai dese-ori (art. 1024), și în asemenea caz, el putând să renunțe la beneficiul lui, și datoria devenind exigibilă prin voința sa, el n'a plătit înainte de termen; sau termenul a fost statornicit în favoarea creditorului, ceea ce se va întâmpla mai rare-ori, și în asemenea caz, creditorul aparent, sau posesorul creanței, după cum îl numește art. 1097, cerând plata sau consimțind a o primi, a renunțat la beneficiul termenului, și în asemenea caz, nu se poate zice că datoria a fost plătită înainte de termen.

Până acum am vorbit despre plata făcută în mânele moștenitorului aparent, și am vădut că art. 1097 o declară validă și opozabilă creditorului adevărat, care s'ar presenta mai târziu, *dacă debitorul a fost de bună credință*, rămânând, bine înțeles, ca adevăratul creditor, care a fost neglijent și nu s'a interesat de soarta creanței sale, să exercite recursul său contra posesorului creanței, care a primit plata, recurs care va rămânea fără nici un rezultat, dacă primitorul plății este insolubil.

Ce trebuie să decidem în privința actelor de administrație și de înstrăinare, făcute de moștenitorul aparent, în timpul posesiunii sale? Aceste acte, făcute de dânsul, fi-vor ele nule, ca unele ce emană de la un posesor lipsit de orî-ce drepturi, sau fi-vor ele valide în interesul celor de al treilea, cari au contract cu dânsul?

Chestiunea, precum am spus, este din cele mai controversate.

După părerea generalmente admisă, se face o distincție între actele de administrație și acele de dispoziție.

Actele pur conservatorii și de administrație, precum ar fi, de exemplu: contractele de închiriere sau de arendare, încheiate pe un period de cinci ani cel mult (art. 427, 524, 1268, 1419), vânzarea obiectelor supuse stricăciunii, etc. făcute, bine înțeles, cu autorizarea justiției, ar fi valide, pentru-că asemenea acte putând să emane de la cei cari n'au calitatea de moștenitori, sau de la moștenitorii cari renunță la moștenire (art.

690, 707), pot să emane și de la acei cari n'au avut nici un drept asupra moștenirii (1).

De asemenea, hotărârile pronunțate în favoarea, sau în contra moștenitorului aparent, vor fi o-posable adevăratului proprietar, dacă moștenitorul a pledat de bună credință, fără ca să existe colusiune între dânsul și pretinsul său adversar, pentru-că procesele sunt niște acte de administrație și de gestiune, de vreme ce conservarea bunurilor atârnă adesea-orî de curmarea lor într'un sens sau altul (2).

Cât pentru chestiunea de a se ști dacă înstrăinările făcute de moștenitorul aparent, sunt sau nu valide, față de adevăratul proprietar, chestiunea este foarte controversată, și mai multe sisteme au fost propuse.

Mai întâi, toți autorii sunt de acord pentru a decide că înstrăinarea mobilelor corporale este validă, dacă cumpărătorul a fost de bună credință (art. 1909).

Apoi, se admite, de asemenea, că moștenitorul aparent, chiar de bună credință, nu poate dispune cu titlu gratuit de averea de moștenire, și că adevăratul proprietar, ivindu-se mai târziu, ar putea tot-d'a-una să revendice lucrul dăruit sau legat, de la donatari sau legatari, dacă acțiunea lor nu este prescrisă (3).

În fine, se decide că înstrăinările silite sau exproprierea dobândită de bună credință, contra moștenitorului aparent, de un creditor al moștenirii, în baza art. 1824 C. civ., este opozabilă adevăratului moștenitor: 1° pentru că exproprierea silită nefiind, pentru creditor, de cât mijlocul de a dobândi plata ce i se datorește, această plată poate în mod valid fi făcută posesorului creanței

(1) Arntz, II, 1671. Demolombe, II, 236. 237. Guillouard, Louage, I, 56. Thiry, II, 103. Baudry et Wahl, Successions, I, 1246. Aubry et Rau, VI, § 616, p. 437. Daniel de Folléville, Essai sur la vente de la chose d'autrui, Revue pratique, t. 32, anul 1871, p. 526, No. 32. Acolas, II, p. 181. — *Contră*: Laurent, IX, 557, 558.

(2) Arntz, II, 1671. Demolombe, II, 238. Aubry et Rau, VIII, § 769, p. 378. Larombière, V, art. 1351, No. 97. Demante, I, 176 bis IV. Proudhon, Usufruit, III, 1319 (ed. din 1836). Solon, Théorie de la nullité des conventions et des actes en tout genre, II, 179 p. 161, 162 (ed. din 1835). Vigié, II, 471, p. 242. Allard, Étude sur la chose jugée, p. 296. — *Contră*: Laurent, IX, 559. Marcadé, V, art. 1351, No. 14, p. 196 urm. Bonnier, 883. Griolet, Autorité de la chose jugée, p. 159. Veđi și T. Huc, V, 273, care restrânge dreptul moștenitorului aparent la acțiunile personale, relative la un drept de creanță, activ sau pasiv. — Aceiaș controversă există și în privința transacțiilor consimțite de moștenitorul aparent. Jurisprudența declară transacțiunea validă, dacă cel de al treilea era de bună credință. Cas. fr. D. P. 89. 1. 278. Sirey, 89. 1. 457. Pand. Périod. 88. 1. 350. Baudry et Wahl, Contrats aléatoires, 1231. — *Contră*: Laurent, IX, 560. T. Huc, XII, 286.

(3) Arntz, II, 1672. Mourlon, I, 494. Laurent, IX, 561, în fine. Demolombe, II, 251 și XIV, 241. T. Huc, V, 274. Répert. Dalloz, Supplément, Successions, 470. Aubry et Rau, VI, § 616, p. 438 urm.

(art. 1097); 2° pentru că moștenitorul aparent, în specie, este desemnat de lege sau impus de fapt ca contradictorul neapărat al creditorului; și în fine, 3° pentru că adjudecatarul nu poate fi supărat de adevăratul proprietar, care este în culpă prin faptul că nu s'a arătat la timp. *Jura vigilantibus succurrunt, non dormientibus* (4).

Dar, din toate chestiunile, cea mai grea este, de bună samă, cea a înstrăinărilor imobiliare cu titlu oneros, consimțite de bună voe de moștenitorul aparent. Curtea noastră supremă resolvă această gravă chestiune în sensul validității înstrăinării, jertfind ast-fel interesele adevăratului proprietar, spre a ocroti numai pe acele ale terțiului de bună credință. Sistemul care mi s'a părut cel mai juridic, când am examinat această chestiune pentru prima oară (5), este acel care pune în principiu că înstrăinările imobiliare, consimțite de moștenitorul aparent, sunt absolut nule, chiar când vîndătorul și cumpărătorul ar fi fost ambii de bună credință, pentru-că moștenitorul aparent, nefiind proprietar, n'a putut să transmită niște drepturi, pe care nu le avea el însuș: «*Nemo plus juris ad alium transferre potest, quam ipse habet*» (art. 1803) (6); și *Resoluto jure dantis, solvitur jus accipientis* (art. 769, 830, 1380, 1770, etc.) (7).

Unii ajung la acelaș rezultat, fără a se referi la principiile condiției resolutorie, dîcînd că moștenitorul aparent, odată adevărul recunoscut, n'a fost nici-odată proprietar, și ca atare, înstrăinările consimțite de dânsul, emană de la un non do-

(4) Cpr. Daniel de Folléville, *op. cit.*, Revue pratique, t. 32, anul 1871, p. 529, No. 36.

(5) Veđi t. III a Coment. noastre, p. 684 urm., și t. VI, p. 473 urm.

(6) L. 54, Dig., De regulis juris antiqui, 50, 17. «De obște nu poate nimene, dîce art. 580 din Codul Calimach (442 C. austriac), să dea mai multe drituri de cât acele ce el însuș are». Art. 1521 din acelaș Cod (1138 C. austriac) mai spune încă odată același lucru.

(7) Veđi în sensul nulității absolute, Thiry, I, p. 192 nota 1, și II, 103. 115. Baudry, I, 393. Baudry et Wahl, Successions, I, 936 (ed. a 2-a). Laurent, IX, 562. Mourlon, I, 495. Duranton, I, 575 urm., și XIX, 352. Marcadé, I, 472 urm., p. 316 urm. Troplong, Vente, II, 960, și Privil. et hypoth., II, 468. Grenier, Hypoth., I, 51, p. 101 urm. Planiol, III, 2060. Martou, Privil. et hypoth., III, 964. Le Sellyer, Successions, I, 499. Hureau, Tr. du droit des successions, III, 201, și V, p. 322. Proudhon, Usufruit, III, 1319, p. 174, nota (ed. din 1836), și État des personnes, I, p. 267 (ed. Valette, din 1848). D. de Folléville, *op. cit.*, No. 37 urm., p. 530 urm. Sérésia, Pétition d'hérédité, 231. Plasman, Code et traité des absents, I, p. 168. T. Huc, I, 452 urm., și V, 270 urm. Pascaud, Revue critique de légis., anul 1881, p. 103. L. Sarrut, nota în D. P. 1900. 1, p. 33 urm. și nota anonimă din Sirey, 97. 1. 313. Cas. belg. și Trib. Bonneville, D. P. 47. 2. 30. D. P. 79. 2. 35, și Dreptul din 1881, No. 48. C. București, Dreptul din 1881, No. 48. Tot în acest sens s'a pronunțat și Curtea din Orléans (Sirey, 36. 2. 289). Această decizie este, însă, criticată de Carette, Sirey, loco cit., p. 293 urm.

minus, și deci, nu pot face obstacol la revendicare din partea adevăratului proprietar, ale cărui drepturi sunt astă-dî recunoscute (8).

Este adevărat că legiuitorul a dispus alt-fel în privința absentului, care se reîntoarce și revendică patrimoniul său. În asemenea caz, absentul este obligat a-și relua averea în starea în care se găsește, fără a putea revoca înstrăinările consimțite de acei trimeși în posesiunea definitivă (art. 117); însă această regulă, privitoare numai la absenți, fiind excepțională, nu poate fi întinsă la alte cazuri. În adevăr, nu se poate dice că acei trimeși în posesiunea averii unui absent ar fi usurpatori, pentru că ei au luat locul care le-ar fi aparținut, dacă persoana a cărei existență este necertă, ar fi murit în realitate; pe când acei cari au pus mâna pe o moștenire, la care nu erau chemați, sunt niște adevărați usurpatori, fie că ei erau de bună, sau de rea credință. Casul întâi fiind anume prevădut de lege, acei puși în posesiunea averii absentului se găsesc într'o situație, care nu presintă nici o analogie cu cazul usurpării moștenirii de o persoană fără calitate; de unde rezultă că nu se poate, în mod logic, argumenta de la un cas la altul (9).

Argumentul ce s'ar trage din art. 1097, despre care am vorbit la începutul acestei note, n'ar fi de asemenea concludent.

În adevăr dacă, în cazul acestui text, legea admite liberarea debitorului, cauza este că el ar fi putut fi constrâns la plată de către posesorul creanței (moștenitorul aparent), el neavând alegerea de a plăti, sau de a nu plăti. Debitorul, care plătește de bună credință în mânele moștenitorului aparent, este liberat, fiind-că el putând fi constrâns la plată, nu i se poate imputa nici o culpă; pe când acel care cumpără *a non domino* nu este în aceeași situație, de vreme ce el nu este silit a cumpăra. Favoarea acordată liberațiunilor în genere, completează deci explicarea art. 1097, și dovedește că acest text nu poate fi întins la alte cazuri prin analogie (10).

Prin urmare, înstrăinările imobiliare și chiar a mobilelor incorporale, adecă a creanțelor, emanate de la un moștenitor aparent, sunt nule, ca unele ce emană *a non domino*.

Aceeaș soluție este admisibilă și în privința ipotecilor, cari constituiesc o înstrăinare indirectă (11).

(8) Cpr. T. Huc, I, 452, și V, 275, 276 Baudry, I, 393.

(9) Cpr. T. Huc, V, 270. Laurent, IX, 564.

(10) Cpr. Thiry, II, 115, p. 128.

(11) Veđi, în privința ipotecilor, autoritățile citate într'un sens și în altul, în Fuzier-Herman, *Code civil annoté*, IV, art. 2124, No. 18, și în Pand. fr., *Privil. et hypoth.*, I, 7055 urm. Jurisprudența franceză menține ipoteca, dacă acel care a consimțit a fi creditor ipotecar a fost de bună credință, și dacă nu există bănuială de fraudă sau coluziune între dănsul și moștenitorul aparent. Veđi D. P. 77. 1. 429, Sirey,

Cu-toate-acestea, chestiunea este, precum am spus, foarte controversată, și mai multe sisteme sunt în prezență (12). Jurisprudența și o parte însămnată din doctrină mențin, în adevăr, înstrăinările imobilelor și a mobilelor incorporale, săvârșite de moștenitorul aparent, fără a distinge între moștenitorul legitim și acel care deține dreptul său de la o dispoziție testamentară (13); însă nu sunt de acord asupra condițiilor ce urmează a fi îndeplinite. În adevăr, unii mențin aceste înstrăinări sub condițiunea că atât vîndătorul (moștenitorul aparent) cât și cumpărătorul să fie de bună credință (14), ear alții, între care și Curtea noastră supremă; se mulțămesc numai cu buna credință din partea cumpărătorului (15). Acest din urmă sistem este for-

78. 1. 38. Sirey, 97. 1. 316. Baudry et Loynes, *Privil. et hypoth.*, II, 1303. — *Contra*: Troplong, *Privil. et hypoth.*, II, 468. P. Pont, *Idem*, II, 631. Martou, *Idem*, III, 954. Duranton, XIX, 352. Cpr. D. de Folleville, *Essai sur la vente de la chose d'autrui*, Revue pratique, t. 35, anul 1873, No. 140, p. 266 urm.

(12) Aceeaș controversă există și în dreptul roman. Veđi Duranton, I, 565 urm. Arntz, II, 1673. Maynz, *Dr. romain*, III, § 411, p. 514 urm. (ed. a 5-a, 1891). Veđi asupra textelor invocate, în dreptul roman, într'un sens și în altul, t. III a Coment. noastre, p. 685, *ad notam*. De observat este, în această privință, că L. 13, § 4, Dig., De *hereditatis petitione*, 5, 3, pronunță, în termeni expresi nulitatea vîndării întregii moșteniri, făcută de moștenitorul aparent. Este adevărat că L. 25, § 17, *eod. tit.* pare a admite validitatea vîndărilor parțiale, însă acest text este foarte întunecos.

(13) Cpr. C. Besançon și Cas. fr. D. P. 64. 2. 271. D. P. 77. 1. 429. Massé-Vergé, II, § 278, p. 68, nota 18, coloana 2, în *fine* Demolombe, II, 258. — Veđi însă Aubry et Rau, VI, § 616, p. 440, 441, nota 32, în *fine*.

(14) Veđi decisiile citate în Aubry et Rau, VI, § 616, p. 438, *ad notam*; în *Pand. Chron.* t. II, p. 352, *ad notam*, și în Demolombe, II, 246. Buna credință a vîndătorului, adecă a moștenitorului aparent nu poate, nici într'un caz, juca vre-un rol, pentru că actele sunt menținute în interesul terțiilor, iar nu în acel al moștenitorului aparent. Cpr. Laurent, *Avant-projet de révision du C. civ.*, III, p. 703, No. 4 Carrette, observ. asupra unei decizii a Curței din Orléans, citată supra nota 7, în *fine*, Sirey, 36. 2. 296.

(15) Veđi în acest din urmă sens: Jozon, Revue pratique, t. 14, anul 1862, p. 378. Guillouard, *Vente*, I, 192. Duvergier, *Idem*, I, 225. Arntz II, 1674. Demante, I, 176 bis VI urm. Demolombe, II, 247 urm. Al. Degré, *Dreptul din 1881*, No. 54 și *Scr. juridice*, IV, p. 231 urm. Pouljol *Successions*, I, art. 756, No. 10. Chabot, *Successions*, I, art. 756, No. 13 (ed. Belost-Jolimont din 1839). Jocoton, *Act. civiles*, 386. Coulon, *Quest. de droit*, p. 62, dial. 3. Baudry et Saignat, *Vente*, 124. Acest din urmă autor dice că jurisprudența este atât de bine fixată în sensul validității înstrăinărilor consimțite de moștenitorul aparent, în cât s'ar părea că chestiunea nu mai poate fi în mod serios discutată înaintea tribunalelor. În cât privește această jurisprudență, care cu adevărat, se pronunță în sensul validității acestor înstrăinări, când cumpărătorul a fost de bună credință, veđi Sirey, 76. 1. 8. D. P. 76. 1. 123. Sirey, 78. 1. 38. D. P. 77. 1. 429. D. P. 79. 1. 417. Sirey, 80. 1. 26. D. P. 86. 1. 310. D. P. 94. 2. 402. Sirey, 97. 1. 313. D. P. 99. 1. 137. D. P. 1900. 1. 32. *Pand. Périod.* 1901. 1. 209, etc. Acest sistem este admis de Laurent în Ante-proiectul de revedere, pentru că interesul terțiilor se confundă cu interesul general, care voește stabilitatea proprietății și circulația liberă și sigură a bunurilor. (Veđi *Avant-projet*, III, p. 703).

mal admis prin art. 933 din Codul Italian⁽¹⁶⁾.

Va să dică, buna credință a celui de al treilea achisitor, ar valida înstrăinările emanate de la un *non dominus*.

Orî-care ar fi autoritatea decisiilor Inaltei Curți, nu putem admite asemenea teorie, pentru că buna credință nu poate să producă alte efecte de cât acele determinate de lege; or, singurile efecte, pe care ea le produce, este de a face ca posesorul să câștige fructele (art. 485, 994, 996), de a da drept la o despăgubire pentru plantațiuni și construcțiuni făcute pe un fond străin (art. 494), și de a scurta termenul usucapiunii (art. 1895 urm.), iar nici într'un caz de a transmite o proprietate pe care vîndătorul n'o avea⁽¹⁷⁾.

Eată pentru ce nu putem admite soluția consacrată de Curtea noastră supremă.

D. Alexandresco

Audiența de la 6 Aprilie 1902

Președenția D-lui Gr. LAHOVARI, Președinte

N. I. Cialicu, cere ștergerea mai multor persoane din listele electorale ale colegiului comunal Constanța

Drept electoral. — Dobrogea. — Alegători comunali în comunele urbane.—Condițiuni.—Cens.—Dare directă.—Taxa de 5% asupra salariilor.—(Art. 50 din legea organică a Dobrogei).

Asemănat art. 50 din legea organică a Dobrogei, sunt alegători în comunele urbane din Dobrogea toți locuitorii cetățeni ai țerei cari plătesc anual o dare directă către Stat, fie funciară, fie patentă, fie pentru poduri și șosele, de cel puțin 30 de lei.

Enumărarea acestor trei categorii de dări directe din acest articol nu este limitativă ci numai enunțiativă și ori-ce dare directă către Stat constituie censul cerut pentru a fi alegător.

Ast-fel, taxa de 5% asupra salariilor fiind o dare directă, intră în prevederile sus citatului articol.

Decisiunea 98/902. — Respins apelul făcut de N. I. Cialicu, contra sentinței electorale a trib. Constanța No. 75/901.

Curtea,

Ascultând pe d l avocat Livescu, din partea apelantului, în dezvoltarea motivelor de apel;

Deliberând, și

Având în vedere că apelantul cere ca reformându-se sentința apelată, să se ordone ștergerea din listele elec-

⁽¹⁶⁾ Veđi acest text, reproduc și tradus în t. VI a Coment. noastre, p 477, nota 5. Cpr. asupra lui P. Tuozzi, *L'auto-rità della cosa giudicata*, 178. A. Gatti, *Dell'autoritã del giudicato civile nel diritto moderno italiano* (1902), 123.

⁽¹⁷⁾ Cpr. Baudry, I, 393, *in fine*. Thiry, II, 115, p. 128. Laurent, IX, 562. D. de Folleville, *Revue pratique*, t. 32, anul 1871, p. 541, No. 49.

torale ale comunei Constanța, a d-lor: Const. Popescu, Popovici Moise, Popescu St., Păunescu Anghel, Teodoru G. M., Perjescu D., Predescu St., Popescu S. C., Pâslă I. și Popovici Vasile, sub cuvânt că numiții n'ar avea censul de 30 lei cerut de art. 50 din legea organică a Dobrogei, de oare-ce taxa de 5% asupra salariilor funcționarilor, nu este o dare directă în sensul citatului articol;

Având în vedere art. 50 din legea Dobrogei, după care sunt alegători în comunele urbane toți locuitorii cetățeni ai țerei, cari plătesc anual o dare directă către Stat, fie fonciară, fie patentă, fie pentru poduri și șosele de cel puțin 30 lei;

Considerând că enumărarea celor trei categorii de dări directe din acest articol nu este limitativă, ci numai enunțiativă și ori-ce dare directă către Stat constituie censul cerut pentru a fi alegător;

Că taxa de 5% asupra salariilor fiind o dare directă, intră în prevederile citatului articol și prin urmare sus numiții alegători bine sunt înscși în listele electorale ale com. Constanța și decî apelul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc:

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 3 Maii 1902

Președenția D-lui N. MANDREA Președinte

Al. G. Economu, Ștefan Niculau și George Sima, cer ștergerea d-lui căpitan Băjescu Mihail și alții din listele electorale ale colegiului I comunal București

Drept electoral. — Alegător comunal. — Condițiuni.—Cens.—Dispensă de cens. — Dacă dispensa de cens dispensează și de darea căilor de comunicație. — Domiciliu real.—Reședința de fapt.—Plata dărei căilor de comunicație într'o comună. — Presumție de domiciliu real. (Art. 2 Legea electorală).

1. Pentru a fi alegător comunal într'o comună trebuie a avea domiciliul real sau reședința de fapt în acea comună și a plăti o dare cât de mică către stat sau a fi legalmente scutit de plata acestei dări.

2. Scutirea unor anume categorii de persoane de censul cerut spre a putea figura în anumite colegii, această dispensă de cens nu apără pe cei dispensați de plata dărei căilor de comunicație, dare impusă tuturilor cetățenilor afară de cei scutiți de acest impozit printr'o lege specială.

3. Faptul plății de către o persoană a dărei căilor de comunicație într'o comună constituie o presumție, până la proba contrarie, că acea persoană își are domiciliul real sau reședința de fapt în acea comună.

Decisiunea 405/902. — Admis în parte apelul făcut de Al. G. Economu, Ștefan Niculau și Gheorghe Sima, contra sentințelor electorale ale trib. Ilfov s. III cu No. 198, 200, 202—209, 211—217 și 219 din 2 Martie 1902 și 220, 222 și 223 din 4 Martie 1902.

Curtea,

Ascultând pe apelantul Al. G. Economu, în susținerea apelului.

Deliberând, și

Având în vedere că apelanții cer ca reformându-se sentințele tribunalului să se ordone ștergerea următoarelor persoane: căpitan Băjescu Mihail, Gheorghiu Ene, Sucheanu Ioan, Preotul N. Ionescu, Anton Niculescu, Ciocan I. N., Constantinescu Grigore, N. Pandrav, căpitan I. Georgescu, C. I. Vasilescu, căpitan Stavri Dumitru, D. G. Chiriac, Mihail I. Opreșcu, George Filacto, G. Ionescu I., Socaciu Ion, Dumitrescu Nae, Economu P. Chiriac, Gh. Micu și Zisu D. Tzanțu din listele electorale ale colegiului I de comună ca neplătind nici o dare în acest oraș;

Având în vedere că după art. 2 aliniatul c și d din legea pentru alegerea consiliilor comunale, spre a fi alegător comunal trebuie a avea domiciliul real sau reședința de fapt în comună și a plăti o dare cât de mică către Stat, sau a fi legalmente scutit de plata acestei dări;

Considerând că de și lege electorală scutește pe anume categorii de persoane de censul cerut spre a putea figura în anumite colegii, însă dispensa de cens nu apără pe cei dispensați de plata dărilor căilor de comunicație, dare impusă tuturor cetățenilor, afară de cei scutiți de acest impozit printr'o lege specială;

Considerând de almintrelea că faptul plății de către o persoană a dărei căilor de comunicație într'o comună constituie o presumpție, până la proba contrarie, că acea persoană își are domiciliul real sau reședința de fapt în acea comună, și prin urmare poate figura în listele electorale ale colegiilor comunale din acea comună dacă îndeplinește și celelalte condițiuni cerute de lege;

Considerând că în speță, din certificatele prezentate de apelanți și liberate de percepții tuturor circumscripțiilor din București, și vizate de administrația financiară a județului Ilfov se constată că următoarele persoane: căpitan Băjescu Mihail, Gheorghiu Em., Sucheanu Ioan, Preotul N. Ionescu, preotul G. Ionescu, Anton Niculescu, Ciocan I. N., Constantinescu Grigore, N. Pandrav, căpitan I. Georgescu, Vasilescu C. I., căpitan Stavri Dumitru, D. G. Chiriac, Mihail I. Opreșcu, G. Ionescu I., Socaciu Ion, Dumitrescu Nae, Economu P. Chiriac, G. Micu și Zisu D. Tzanțu, nu figurează înscrisi prin rolurile percepțiilor din București cu nici o dare;

Că așa fiind, aceste persoane nu au dreptul a figura colegiile comunale din București și dar reuă au fost înscrise în colegiul I de comună;

Considerând că în ceea ce privește pe George Filacto că din certificatul No. 6455/902 liberat de percepția circumscripției 4 București se constată că numitul plătește darea căilor de comunicație și dar presumpția este că are reședința de fapt în acest oraș;

Considerând că apelanții nu au adus nici un alt act prin care să dovedească că George Filacto nu întrunește celelalte condițiuni cerute de lege electorală spre a putea figura în colegiul I comunal;

Că dar în privința sa apelul este neintemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, admite în parte apelurile, etc.

Audiența de la 12 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Administrația financiară de Neamț cu Principele Mihail D. Sturza, recurs fiscal

Contribuții directe. — Stabilirea locuinței obicinuite a unui contribuabil. — Aprecie-re suverană a comisiunii de apel.

Stabilirea locuinței obicinuite a unui contribuabil este o chestiune de fapt de atributul suveran al comisiunii de apel.

Decisiunea 320/902. — Respins recursul făcut de Administrația financiară de Neamț contra decisiunii comisiunii de apel din acel județ No. 245/902 în proces fiscal cu Mihail D. Sturza.

S'a ascultat d-l Vivescu delegatul fiscului în dezvoltarea motivelor de recurs și d-l Roiu din partea intimatului Principele Mihail D. Sturza, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Că în mod ilegal comisia de apel a scăzut pe intimat de la impositul fonciar de 13% la 6 $\frac{1}{2}$ %, de oare ce intimatul nu are locuința obicinuită în țară».

Considerând că, comisiunea de apel pentru a impune pe intimat cu impositul fonciar de 6 $\frac{1}{2}$ % constată în fapt că are locuința obicinuită în țară;

Că stabilirea locuinței obicinuite este o chestiune de fapt, de atributul suveran al comisiunilor de apel; că ori care ar fi elementul pe care comisia de apel se întemeiază pentru a stabili că Principele Mihail D. Sturza are locuința obicinuită în țară, întru cât comisia de apel declară anume aceasta, motivul de casare este nefondat;

Considerând că în cât privește constatarea și aprecierea faptelor, comisia de apel este suverană, așa că decisiunea sa nu poate fi supusă censurei Curței de casare.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 21 Martie 1902

Președenția D-lui G. C. ȘTEFĂNESCU, Consilier

L. Gâtlan cu Ad-ția financiară de Botoșani, recurs fiscal

Contribuții directe. — Patentă. — Un singur comerț. — Impunere la mai multe comune. — Ce trebuie să dovedească patentarul pentru a fi scutit.

Legea nu cere ca contribuabilul să dovedească plata efectivă a impunerii sale într'o comună oare-care ci numai să probeze că este impus, pentru impositul ce i se cere, în acea comună, și aceasta este de ajuns pentru a'l scuti de impunerea la patentă în ori ce altă localitate pentru comerțul pentru care este deja impus în comuna sa.

Decisiunea No. 522/902. — Casată decisiunea comisiunii de apel din județul Botoșani No. 38/902, în urma recursului făcut de L. Gâtlan în proces cu fiscalul.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat G. Vlădoianu din partea recurentului L. Gâtlan, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l Christu Grecescu, din partea fiscului, în combateri.

Deliberând,

Având în vedere că recurentul L. Gâtlan invoacă ca motiv de casare că reuă comisiunea de apel 'i-a respins apelul și l'a menținut înscris la patentă de neguțător de vite și în com. Hârlău, când a dovedit că pentru acelaș negoț este înscris la patentă în com. Bădeni,

de oare-ce pentru unul și singur comerț nu poate plăti mai multe patente :

Având în vedere decisiunea comisiunei de apel din care se constată că acea comisiune a respins apelul recurentului numai pe motivul că dânsul n'a dovedit plata patentei în com. Bădenii, ci numai că este impus acolo ;

Considerând că legea nu cere ca contribuabilul să dovedească plata efectivă a impunerii sale într'o comună oare-care, ci numai să probeze că este impus, pentru imposibil ce i se cere, în acea comună, și aceasta este de ajuns pentru a'l scuti de impunerea la patentă în orî-ce altă localitate pentru comerțul pentru care este deja impus în comuna sa ;

Că așa fiind, motivul invocat fiind întemeiat, are a fi admis ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 9 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

C. N. Vasiliu cu Administrația financiară de Prahova

Contribuții directe. — Citații. — Comunicarea copiilor după hotărîre sau procesul-verbal de constatare. — Regule. — (Art. 33 și 53 din legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe ; art. 74 din Pr. civ.).

Gradațiunea prescrisă de art. 74 din procedura civilă nu este prevăzută și la procedura citărei părților și a comunicărei hotărîrilor în materie de contribuțiuni directe, într'u cât legea specială de constatare și percepere a contribuțiilor directe nu cere de cât ca în cas când contribuabilul nu va fi găsit la domiciliu, citația sau copia după procesul-verbal de constatare să fie lăsată în primirea unei rude sau servitor sau vecin.

Decisiunea 280/902. — Respins recursul făcut de C. N. Vasiliu contra decisiunei comisiunei de apel din jud. Prahova No. 192/902 în proces fiscal cu administrația financiară a aceluși județ.

S'a ascultat d-l Dobrescu din partea recurentului C. N. Vasiliu în dezvoltarea motivelor de recurs și d-l Christu Grecescu, delegatul fiseului în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare ; că a fost citat la comisia de apel în mod ilegal ;

Considerând că se constată că citațiunea recurentului pentru termenul de 30 Ianuarie când comisia de apel i-a judecat apelul, a lăsat-o în primirea îngrijitorului său, prin încheere de proces-verbal de oare-ce recurentul lipsea de la domiciliu ;

Considerând că după dispozițiunile art. 33 și ale art. 53 din legea de constatarea și perceperea contribuțiilor directe care se ocupă cu procedura citărei și a comunicărei hotărîrilor date în asemenea materie, nu rezultă că, în această privință are a se observa și constata că s'a urmat gradațiunea prescrisă de art. 74 Pr. civ. ;

Că principiile dreptului comun nu are a fi întinse și aplicate pentru legea specială de constatare care prin art. 53 nu cere de cât, ca, în cas când contribuabilul nu va fi găsit la domiciliu copia după procesul-verbal

de constatare să fie lăsată în primirea unei rude sau servitor sau vecin ;

Că prin urmarea constatarea făcută prin procesul-verbal de înmânarea citațiunei că în lipsa recurentului citațiunea a fost lăsată în primirea îngrijitorului său, sub luare de dovadă, este suficientă, pentru a se decide că recurentul a fost regulat citat ;

Considerând că în privința faptului că recurentul nu domiciliază în Plocești, unde a fost citat, acest motiv este nefondat, de oare-ce după art. 29 din legea de constatare contribuabilii, sunt considerați domiciliați la fie-care din imobilele supuse recensământului ;

Că deci din ambele puncte de vedere motivul nefiind fondat are se respinge ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

JUDECATORIA OCOLULUI VRANCEA (PUTNA)

Audiența de la 20 August 1902

Obștea locuitorilor comunei Colacu cu d-l Ovanes Pruncu

Acțiune posesorie. — Codevălmași. — Indiviziune. — Art. 60 al. III legea judecătorilor de pace. — Contract de arendare. — Chemarea în garanție. — Execuție provisorie.

1. Proprietarul comunist, indivis, când posesiunea sa nu se întemeiază pe alt titlu de cât acela de codevălmaș, nu poate arenda drepturile sale de coproprietar mai înainte de a fi cerut eșirea din indiviziune printr'o acțiune în partaj.

Nimeni nu poate arenda mai multe drepturi de cât are, de unde rezultă că cel ce arenda sau închiriaza un lucru, este dator a-l pune la dispoziția chirieșului sau arendașului spre a se putea servi de el și a garanta pe locatar de pagubele ce ar suferi prin turburarea ce s'ar aduce exercițiului său asupra drepturilor închiriate (art. 1420 -- 1424 C. civ.).

2. Execuția provisorie a unei hotărîri nu poate fi acordată când valoarea obiectului în litigiu întrece suma de 500 de lei, dacă nu s'a depus cauțiune. (art. 96 al. II legea judecătorilor de pace).

Judecata,

Având în vedere acțiunea intentată de obștea locuitorilor comunei Colacu prin procuratorii săi, proprietarii codevălmași, Gh. Șchiopu, Ion Răducu și Simion Tătaru.

Având în vedere, că obiectul acțiunei consistă în a se obliga defendorul Ovanes Pruncu, să nu mai turbure posesiunea pe care o au asupra locurilor de pădure de pe muntele Frunlea Mare din Vrancea, cu învecinările arătate în cererea introductivă de instanță, locuri ce au fost arendate D-lui Ovanes Pruncu, de 17 codevălmași și anume locuitorii: R. Popescu, Toader Păun, Vasile Mezin, Ion St. Pintea, Dumitru Tudor, Toader Burcă, Toader Năstasă, Costache Munteanu, Necolaiu Ionașcu, Ion N. Șchiopu, Neculaiu I. Bercuciu, Ion Șchiopu Mare, Vasile Năstasă, Th. Tângală, Neculai Ciurică, A. Năstasă și Neculai St. Gardină, fără consimțământul restului obștei, mai cerând încă, că pe lângă respectarea posesiunei să fie obligat pârătul la plata sumei de lei 2600, daune cauzate prin tăerea unei părți de pădure, plus procent, cheltueli de judecată și timbru ;

Având în vedere că reclamații își bazează acțiunea pe faptul că pârătul le-a turburat posesiunea locurilor în litigiu, ce le aparțin ca proprietari codevălmași, prin acea că a intrat în pădure și a tăiat o porțiune din arbori, esență brad și molift ;

Considerând că în speță e vorba de acțiune posesorie, de unde urmează a se stabili condițiunile cerute de art. 60 al 3 din legea judecătorilor de ocoale;

Considerând că din debaterile urmate, din depunerile martorilor audiați și din lucrările și actele aflate, la dosar, rezultă că imobilul care face obiectul litigiului aparține în codevălmașie părților reclamante și că ei nu-și contestă această calitate;

Pe de altă parte;

Având în vedere acțiunea intentată de d. Ovanes Pruncu Obștei locuitorilor comunei Colacu, în afară de locuitorii mai sus arătați, prin care cere să i se respecte liberul exercițiu al drepturilor pe cari numiții locuitori le au în codevălmașie cu restul obștei în muntele Fruntea Mare, drepturi ce i-au fost arendate pe termen de 2 ani, cu prețul de 200 lei arendă anuală, prin contractul autentificat de primăria comunei Colacu și că pe lângă respectarea drepturilor arendate mai cere ca pârâții să fie obligați a-i plăti câte 50 lei pe zi daune, din momentul turburării posesiunii, plus 500 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că d-l Ovanes Pruncu prin cererea introductivă de instanță, cheamă în garanție pe codevălmașii ce i-au arendat drepturile, pentru a-și dovedi și susține drepturile de proprietate și a fi obligați să-l desdauneze de pagubele suferite în cazul când judecata nu i-ar lăsa folosința pădurei, plus cheltueli de judecată și restituirea arendei, urmând dispozițiilor din contractul de arendă;

Având în vedere că pârâții invoacă nulitatea contractului de arendă, nefiind autentificat conform art. 5 din legea autentificării actelor, de către autoritatea competentă;

Având în vedere cererea reclamantului Ovanes Pruncu de a considera contractul ca un act sub semnătură privată, el fiind recunoscut în totul în instanță de ambele părți contractante, cu toate obligațiunile ce decurg din el;

Având în vedere că d-l Ovanes Pruncu în concluziunile depuse în instanță cere ca în cazul unei eventuale hotărâri câștigătoare în cauză, să i se acorde esecția provisorie;

Considerând că din depunerile martorilor și din lucrările aflate la dosar, rezultă locuitorii garanți sunt proprietari codevălmași cu restul obștei și că ei nu-și contestă această calitate, în afară de locuitorii Radu Popescu, Costache Munteanu și Ion N. Schiopu, cărora li se contestă de părți drepturile, de oare-ce le-ar fi înstreinat mai de mult. D-l Ovanes Pruncu declară însă că renunță la pretențiunile ce ar putea să aibă asupra drepturilor arendate de la acești trei locuitori;

Având în vedere că ambele acțiuni sunt relative la același obiect, de aceeași valoare și între aceleași părți, după însăși cererea părților ambele dosare se conecsează;

Considerând că întreaga obște cuprinzând și pe cei 14 locuitori codevălmași ce și-au arendat drepturile, și a căror drepturi nu au fost contestate, au stăpânit locurile de pădure ce se găsesc în muntele Fruntea Mare, în mod public, pacinic și neîntrerupt conform dispozițiilor cuprinse în art. 1846 și 1847 C. civ.;

Considerând că între dânsii nu există nici un act de partaj prin care să se determine porțiunea de teren cu pădure ce se cuvine fie-cărui și că prin urmare sunt încă în stare de indiviziune;

Considerând că exercițiul acțiunii posesorii presupune o posesiune cu titlu de proprietar, asupra unui lucru determinat și o posesiune deplină și exclusivă numai a sa, că posesiunea unui coproprietar nu e numai a sa, că o atare posesiune este echivocă și deci nu i se poate înstrăina folosința;

Considerând că nimeni nu poate vinde, nici arenda, închiria sau ceda mai multe drepturi de cât are și deci nici cei 14 locuitori coproprietari nu puteau arenda drepturile lor mai înainte de a se fi determinat porțiunea ce se cuvine fie-cărui, printr-o acțiune în partaj, legea

dând drept ori când și ori-cui să ceară eșirea din indiviziune și deci prin arendarea făcută d-lui Ovanes Pruncu, înstrăinau drepturi ce nu le aparțineau în mod exclusiv și determinat, d-l Pruncu putând tăia în ori-ce parte a pădurei și deci și în proprietatea codevălmașilor ce n-au consimțit la arendare, lucru ce s'a și întâmplat;

Considerând că prin actul de arendă cei 14 locuitori arendând drepturile lor de codevălmași d-lui Ovanes Pruncu de a tăia în ori ce parte a pădurei și d-nul Ovanes Pruncu urmând astfel a încălca drepturile celor-lalți coproprietari indivizi, cauzându-le pagube, după cum se constată prin actul de expertisă aflat la dosar, din petițiunea introductivă de instanță a d-lui Ovanes Pruncu și din declarațiunea d-sale în instanță, că a intrat în pădure și a tăiat 310 butuci trunchiați și 14 tulpini netrunchiate.

Considerând că acel ce vinde, arendează sau închiriază, un lucru, e dator a-l pune la dispoziția cumpărătorului, chiriașului sau arendașului și a-i garanta libera folosință, răspunzând de pagubele ce i s'ar cauza prin turburarea adusă drepturilor închiriate, cumpărate sau arendate conform art. 1420-1424 C. civ.;

Considerând că din actele aflate la dosar, din debaterile urmate și din mărturisirile părților cei 14 locuitori au arendat d-lui Ovanes Pruncu pădurea din muntele Fruntea Mare cu învecinările arătate, fără să fi avut proprietatea exclusivă și că au primit 200 lei, arenda pe un an;

Considerând că d-l Ovanes Pruncu nu s'a putut folosi de drepturile arendate și neputând face față angajamentelor luate, în negoțul său de cherestea i s'a cauzat pagubă;

Considerând că de și reclamantul Ovanes Pruncu cere execuția provisorie a hotărârii câștigătoare ce eventual ar obține, dar valoarea obiectului în litigiu depășind suma de 500 lei — în speță valoarea imobilului e evaluată la 20000 lei — și reclamantul Ovanes Pruncu nu a depus cauțiunea cerută de art. 96 al. II din legea judecătorilor de pace;

Pentru aceste motive:

Admite acțiunea obștei locuitorilor comunei Colacu reprezentată prin locuitorii codevălmași Gh. Șchiopu, Ion Răducu și Simion Tătaru și obligă pe d-l Ovanes Pruncu să lase în stăpânire pacinică reclamantilor locurile de pădure din muntele Fruntea Mare, cu învecinările arătate în cererea introductivă de instanță și-l obligă să plătească obștei locuitorilor 500 lei despăgubiri și 150 lei cheltueli de judecată.

Admite acțiunea în garanție a d-lui Ovanes Pruncu și obligă pe cei 14 locuitori codevălmași ce au contractat cu d-sa și a căror drepturi n-au fost contestate, să-i plătească 500 lei daune și 150 lei cheltueli de judecată plus restituirea arendei pe un an, valoare 200 lei.

Respinge acțiunea d-lui Ovanes Pruncu îndreptată în contra obștei locuitorilor pentru respectarea folosinței drepturilor arendate de la cei 14 codevălmași.

Respinge cererea reclamantului Ovanes Pruncu pentru execuția provisorie.

Cu drept de apel.

p. judecător (s) G. Orănescu.

Grefier (s) A. Popescu

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre postale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.